

CONGRÉS DE LA INTERNACIONAL

Número 51, desembre de 1999

Portaveu dels Socialistes de Catalunya

Endavant

Tindrem menys auto-
govern per a Catalunya

Sí hi haurà stock-options
pels amics d'Aznar

No hi haurà més justícia social
Ni millor democràcia

Ni Senat federal

El benestar es retalla

Pujol pacta amb la pitjor dreta espanyola

SUMARI

PARLAMENT	3-7	Pujol torna a ser president amb els vots del PP.
ACTUALITAT	8-9	El Consell Nacional acorda seguir impulsant el canvi polític que s'ha endegat a Catalunya.
CONGRÉS I SENAT	10-11	El PP vol desdir-se del seu compromís d'aprovar la nova llei d'estrangeria.
MÓN LOCAL	12-13	Ajuntaments socialistes donen correu electrònic gratuït als ciutadans. Montserrat Tura confia que la sentència del TSJC preservi Gallecs.
INTERNACIONAL	14-15	Congreso de la Internacional y cumbre de Florencia. Francesc Lausín
OPINIÓ	16-17	El Congrés de la Internacional Socialista. Ramon Obiols
COMUNICACIÓ	18	Catalunya pide a Pujol una TV3 transparente y plural.
ENTREVISTA	20	Pepe Rubianes Jordi Nicolas

DESEMBRE 1999
NÚMERO 51

Endavant
És una publicació mensual d'actualitat política
Edita: Secretaria d'Anàlisi i Imatge del PSC (PSC-PSOE)
Director: Antoni Poveda
Coordinador: César Romero
Producció: Jordi Serra
Fotografia: Pepa Álvarez
Correccions: Montse Pallarès
Consell Editorial i Redacció: Vicenç Badenes, Miguel A. Escobar, Arseni Gibert, Xavier Guitart, Miquel Iceta, Francesc Lausín, Francesca Martín, Jordi Menéndez, Jordi Navarro, Jordi Nicolás, Jaume Sobrequés, Anna Terrón, Jordi Williams
Impressió: Litografies Rosés
Dipòsit Legal: B-37.364-1.987
Redacció: Carrer Nicaragua, 75-77, Barcelona 08029
Telèfon 93 495 54 00 **Fax** 93 495 54 26

Endavant

*Us desitja...
Feliç nou mil·lenni*

2.000

L'any que amb el nou mil·lenni tot just arriba vé carregat de reptes i esperances per als socialistes catalans. El 2000 serà un pas més en l'avanç d'un canvi polític que ja és imparable a Catalunya. Un canvi que també tindrà el seu reflex a les eleccions generals si entre tots els progressistes aconseguim embastar una nova majoria. I no hem d'oblidar l'importància d'un Congrés que haurà de reforçar encara més el PSC com a l'epicentre de la política catalana. És clar que tot això s'ha de fer possible amb l'ajut, la il·lustració i la participació de tots els que conformem la gran família socialista.

**Si vols que algú rebí aquesta revista a casa seva, omple aquesta butlleta i adreça-la a:
Endavant. C/. Nicaragua, 75-77. Barcelona 08029**

Nom.....
Adreça.....
Població.....
C.P. Telèfon.....
Correu electrònic.....

Pujol traeix el seu electorat pactant amb el PP i fa un govern gris

La dreta s'uneix per garantir-se el poder

Tot i repetir durant la campanya la cantarella que mai no tornaria a pactar amb el PP, van ser els populars els que li van donar els vots per a què sortís en primera votació. Maragall, als ulls de l'opinió pública, va sortir guanyador del debat d'investidura amb un discurs d'alternativa.

► Maragall va guanyar el debat d'investidura.

Pujol ha tornat a lligar el seu futur polític al dels seus aliats del PP. El dimarts 16 de novembre, CiU i el PP van sumar les seves forces per a què Pujol sortís investit en la primera votació. Un guió força assajat, però amb les seves notes d'intriga, com correspon a tots els pactes dels que durant la campanya sempre diuen "plantarem cara" i després es donen la mà a l'Hotel Majestic. Tot i el discurs igualit quan a reivindicacions nacionalistes del candidat de CiU a la presidència "el que reclamem és possible, és constitucional i només depèn de la voluntat política de les Corts Generals" va dir- els vots afir-

S'obre una etapa apassionant i decisiva a la política catalana, en la qual "el Parlament n'ha d'esdevenir el centre neuràlgic"

matus dels diputats del PP van arribar a última hora i després de gestions directes de l'entorn de Pujol amb el propi Aznar. El discurs d'investidura de Jordi Pujol va decebre gairebé tothom. Era l'escenificació, sense massa convicció, d'un dis-

cur elaborat de forma prèvia i independent del resultat electoral, una successió de justificacions autocomplaents que "no constitueixen un veritable programa de govern", segons va dir Maragall en el seu torn. En contrast amb aquesta actitud de no voler adonar-se que "el canvi ha tret

Maragall va recordar tothom al debat d'investidura que "el canvi ha tret més vots que la continuïtat" a les recents eleccions

més vots que la continuïtat", als socialistes "ens correspon presentar el projecte alternatiu que els catalans i les catalanes ens demanden, un projecte que impulsarem des del Parlament, tot cercant els acords necessaris, i que esperem desenvolupar des del govern quan els ciutadans ho creguin oportú", va assegurar un candidat socialista més president que mai. S'obre una etapa apassionant i decisiva a la política catalana, en la qual "el Parlament n'ha d'esdevenir el centre neuràlgic", va dir Maragall. Cal, conseqüentment, un nou estil de fer política, que els ciutadans reclamen, i que "requereix una major predisposició a escoltar, una més gran capacitat d'arribar a acords i una més alta competència tècnica" segons apuntà el candidat socialista. Un estil superador de l'única veu que, durant massa temps, hi ha hagut a Catalunya. Els nostres eixos d'acció política seran la millora de l'autogovern i la millora de la qualitat de vida dels ciutadans.

El bloque de centro-derecha se visualiza en la elección de la Mesa del Parlament

Ya en la sesión de constitución del Parlament tuvimos la primera muestra de lo que puede ser una constante en esta legislatura: la relación tan ajustada entre gobierno y oposición puede hacer perder muchas votaciones a la mayoría a poco que por alguna circunstancia tenga algún diputado ausente. Derecha 68- Izquierda 67. Como si fuera un partido de "bàsquet", así quedó el resultado de la votación a la que optaron el convergente Joan Rigol y Josep Maria Vallès, de PSC-CPC, para elegir al presidente del

Parlament. Rigol fue elegido gracias a los votos de su grupo y a los del PP. Por contra, Vallès, además de recibir los 50 votos de nuestro grupo, recogió también los 12 de ERC y los 5 de IC. El resto de votaciones para elegir al resto de miembros de la Mesa quedó de la siguiente forma. El socialista Higiní Clotas es el vicepresidente primero -con 67 votos a favor, 50 del PSC, 12 de ERC y 5 de IC- y la popular Dolors Montserrat la vicepresidenta segunda -con 65 votos, 53 de CiU y 12 del PP-. La secretaria primera la ocupará Carme

Valls, del PSC-CPC, la segunda será para Ernest Benach, de ERC, y la tercera y la cuarta para los convergentes Francesc Codina e Isidre Gavin respectivamente.

En su discurso a la cámara una vez efectuado el escrutinio, el recién elegido presidente se comprometió a dotar a la institución del espacio físico y los medios humanos y materiales que una labor tan importante como la que realizan nuestros diputados requiere. Pasqual Maragall ofreció todo su apoyo para corregir este déficit histórico de la institución.

En aquesta línia, Maragall va enumerar les noves prioritats del PSC en aquesta legislatura, que seran l'educació, el territori, l'economia i la proposta federal catalana. "L'educació ha de ser la primera prioritat del govern de Catalunya", va recordar Maragall tot afegint "vostès no han anat a l'escola aquests anys, i jo sí que hi aniré, perquè sàpiguen -la comunitat educativa- que el país està preocupat pel que passa a l'escola". I aquesta prioritat passa per qüestions com ara que l'escola actuï com un factor d'integració i no de selecció social, per fer realitat una veritable xarxa d'escoles bressol, per assegurar una bona transició de l'escola al treball i "per donar als ajuntaments un major protagonisme en la gestió i l'orga-

► Maragall va explicar la nostra alternativa.

► Higiní Clotas és felicitat pels companys de grup.

nització del sistema escolar", segons va explicar Maragall a la cambra. Sobre la gestió del territori, el presidenciable socialista va ser contundent en la defensa del municipalisme, "els municipis són una peça essencial de l'Administració catalana i han estat un instrument importantíssim en la millora de les condicions de vida en els pobles i ciutats", va dir. En el torn de rèplica, a Pujol el va traïr el seu esperit centralista i antimunicipal, i va afirmar que "aquells països que han centrat molt poder en els seus municipis són països febles". Maragall, un gran coneixedor dels sistemes urbans, li va contestar que, ans al contrari, en el futur, "els països forts seran els que tinguin una xarxa de ciutats fortes". A més, retornar competències i recursos als ajuntaments -en matèries decisives com són la sanitat, l'ensenyament i les polítiques de benestar- no és res més, afegí Maragall, que "l'aplicació del principi de subsidiarietat consagrat en els tractats europeus", i que Pujol sembla ignorar quan li convé.

D'altra banda, dos aspectes també capdals per a una millor gestió del territori, i que seran objecte de propostes de reforma per part del grup socialista, són una millor descentralització de l'Administració de la Generalitat, i una nova divisió de Catalunya en els seus set territoris naturals: la Regió Metropolitana de Barcelona, el Camp

de Tarragona, les Comarques Gironines, la Catalunya Central, les Terres de l'Ebre, les Comarques de Ponent i l'Alt Pirineu.

Una altra prioritat apuntada per Maragall va ser la necessitat d'impulsar, des del govern, el progrés econòmic de Catalunya

Una altra prioritat apuntada per Maragall va ser la necessitat d'impulsar, des del govern, el progrés econòmic de Catalunya, l'economia productiva. Va assenyalar set punts on cal avançar: augment de la taxa d'ocupació, més cultura informàtica, més innovació, més inversió internacional, més infraestructures, suport als processos de concertació social i una política integral de suport a l'agricultura i la ramaderia. Maragall va aprofitar la part econòmica de la seva intervenció per dir que "no em sembla sensat ajornar l'inici del debat sobre els Pressupostos de la Generalitat per a l'any 2000 al proper mes d'abril". "Les properes eleccions generals -seguí- no han de ser el refugi on CiU busqui la tranquil·litat que no ha trobat en les eleccions catalanes, no podem sotmetre'ns a una sucursalització de la pitjor espècie".

Ja cap al final de la seva intervenció, el líder socialista va parlar de la proposta dels socialistes catalans per una "Espanya federal, unida en un projecte de modernització i progrés, respectuosa de la diversitat dels pobles que la integren, compromesa en l'aprofundiment de l'autogovern de les nacionalitats i les regions, i capaç de vincular-se a la nova realitat europea des de la pròpia diversitat" en paraules de Maragall. "Per això -va afegir tot seguit- proposo fer una proposta catalana per a Espanya, que ha de partir d'un consens bàsic de les forces polítiques catalanes (...). Sabem que si anem junts tots Espanya haurà de dir sí". Per últim, Maragall va oferir consens en matèria de finançament. "Sobre finançament -va dir Maragall- les propostes són més a tocar del que sembla. Corresponsabilitat fis-

► El discurs de Pujol, la cantarella de sempre.

cal, sí. Cistella d'impostos, sí. Apropament en el temps dels rendiments diferencials del règim comú i del règim foral, sí. 60%-40%, sí. Però del

60%, la meitat per als municipis. Pagar per renda i rebre per població. Aquesta és la divisa, base de la negociació alhora necessària i possible".

Maragall: "Serem alternativa, més que oposició"

Per un discurs de govern des de l'oposició, amb un programa alternatiu i amb voluntat d'aplicarlo, aquesta serà la línia del grup parlamentari Socialistes-

Ciutadans pel Canvi en aquesta legislatura de durada incerta. Ho va dir Maragall en el seu discurs de la sessió d'investidura, "farem una oposició alhora innovadora, constructiva i esperançada, basada en el convenciment de la necessitat i la imminència del canvi".

El Parlament, per tal de recuperar el seu prestigi i la seva projecció com a epicentre de la política catalana, s'ha de dotar urgentment de noves regles de funcionament i de nous mitjans materials. S'ha de reconèixer en el reglament la figura del cap de l'oposi-

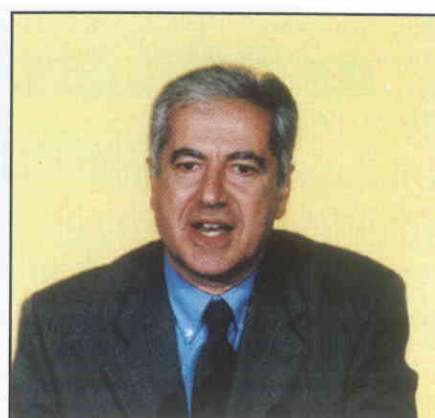
ció. Aquestes noves regles de joc han de passar també per "elaborar una llei electoral pròpia per a Catalunya que permeti una millor relació dels diputats amb els seus electors" i establir "un límit màxim de dos mandats consecutius per al president de la Generalitat". Una altra reforma pendent és la d'ampliació de l'estatut per adició. Maragall va deixar clara la nostra postura sobre aquest tema en el debat d'investidura: "És necessari que reflexionem sobre la conveniència de revisar l'actual marc estatutari. No forçosament per canviar la nostra norma bàsica, però sí per tal de precisar-ne l'abast a la llum dels nous textos que hem subscrit com a membres de la Unió Europea. És en aquest sentit que hem proposat que aquest Parlament elabori una Carta Autònoma com a adició i ampliació de l'Estatut per tal de presentar-la a l'aprovació de les Corts Generals".

► Joaquim Nadal.

► Miquel Iceta.

► Josep Maria Vallès.

Un gobierno gris y de transición

Tal como esperábamos, Jordi Pujol ha optado por nombrar un gabinete sin rumbo ni renovación, más preocupado por la pugna entre Mas y Duran por el delfinato que por atender a la acción de gobierno que demandan los catalanes. En este contexto, el grupo Socialistes-Ciutadans pel Canvi ejercerá de oposición fuerte, pero también de alternativa a una minoría mayoritaria que pasará muchas dificultades durante la legislatura. En una jugada incomprensible, fuera de toda lógica democrática, el nuevo Conseller de Cultura es Jordi Vilajoana, hasta este nombramiento director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, como bien señaló Maragall, una persona "que ha vulnerado todas las reglas de pluralidad y que ha actuado como un publicista a sueldo del gobierno".

El nuevo grupo parlamentario Socialistes-Ciutadans pel Canvi no está dispuesto a dejar pasar la inoperancia del gobierno de transición que ha nombrado Jordi Pujol. Si la anterior legislatura se caracterizó por la parálisis de la acción de gobierno, en ésta, la inacción de un gabinete "sin renovación y sin ánimos", en palabras de Maragall, puede acentuarse todavía más. Para pesar de Pujol, será nuestro grupo, que en ocasiones coordinará su estrategia con otras fuerzas de la cámara, el que marcará la agenda política del Parlament. Haciendo oposición pero también actuando como alternativa que hará propuestas, derivadas de nuestro programa, razonables y asumibles.

Grupo parlamentario socialista en el Parlament

PRESIDENTE: Pasqual Maragall

PORTAVOZ: Joaquim Nadal

PORTAVOCES ADJUNTOS:

Miquel Iceta

Oriol Nel.lo

Montserrat Tura

SECRETARIOS:

Josep Maria Carbonell

Teresa Serra

RESPONSABLE DE GRUPO Y SEGUIMIENTO:

Joan Ferran

ADJUNTO A LA PRESIDENCIA:

Josep Maria Vallès

Comisiones legislativas

- COMISIÓN DE ORGANIZACIÓN Y ADMINISTRACIÓN

Coordinador: Josep Maria Vallès. **Vicepresidenta de la Comisión:** Montse Tura.

- COMISIÓN DE JUSTICIA, DERECHO Y SEGURIDAD CIUDADANA

Coordinador: Àlex Masllorens. **Presidenta de la Comisión:** Manuela de Madre.

- COMISIÓN DE ECONOMÍA, FINANZAS Y PRESUPUESTO:

Coordinador: Martí Carnicer. **Secretaria de la Comisión:** Pilar Díaz.

-COMISIÓN DE INDUSTRIA, COMERCIO Y TURISMO

Coordinador general: Ramon Espasa. **Coordinador de Industria:** Miquel Barceló.

Coordinador de Comercio y Turismo: Josep Clofent. **Presidente de la Comisión:** Miquel Barceló.

- COMISIÓN DE AGRICULTURA, GANADERÍA Y PESCA

Coordinador: Ramon Vilalta. **Secretario de la Comisión:** Fèlix Sogas.

- COMISIÓN DE POLÍTICA TERRITORIAL

Coordinador: Manel Nadal. **Vicepresidente de la Comisión:** Joaquim Llena.

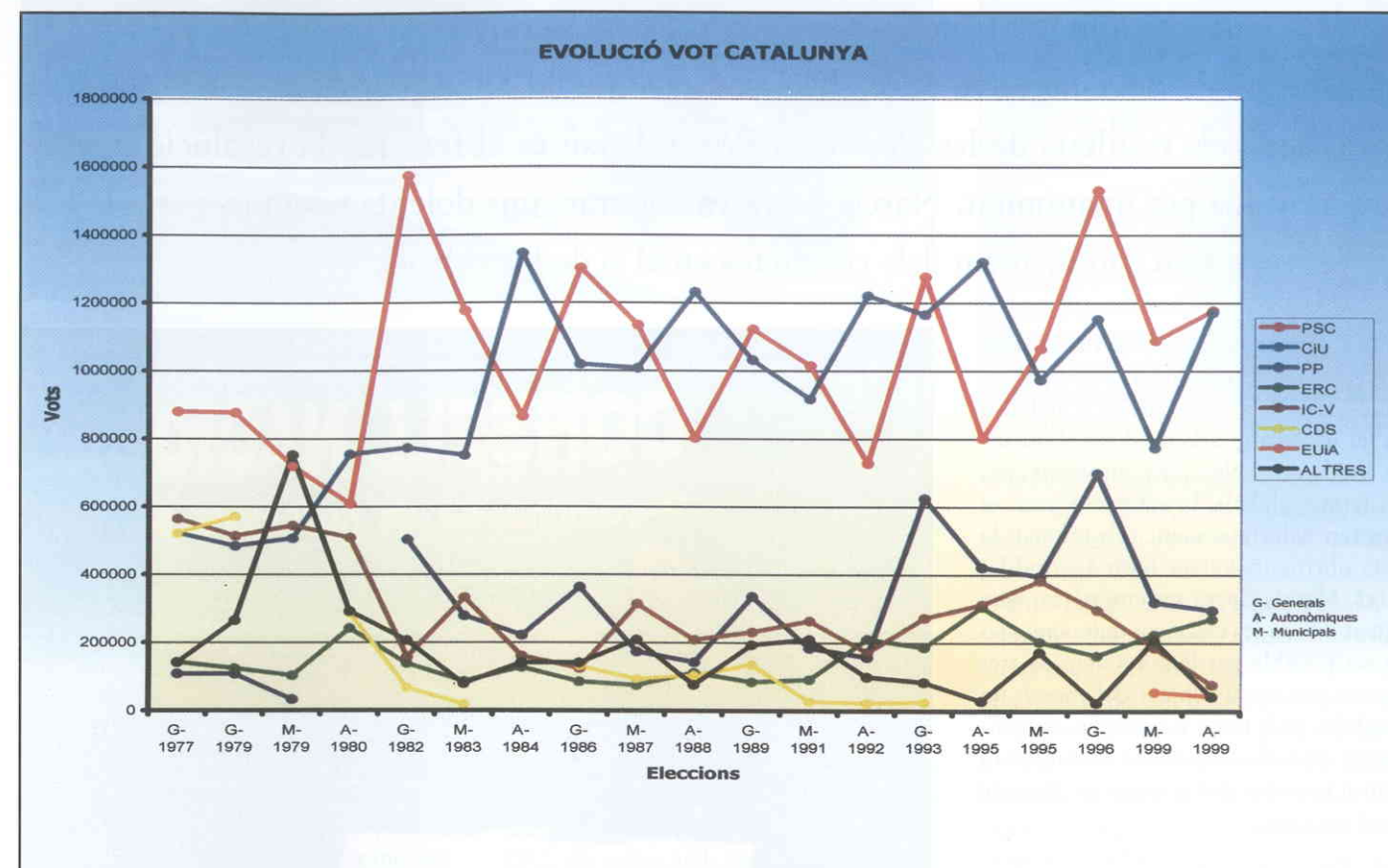
- COMISIÓN DE POLÍTICA CULTURAL

Coordinadora: Montse Duch. **Vicepresidente de la Comisión:** Joan Surroca.

- COMISIÓN DE POLÍTICA SOCIAL

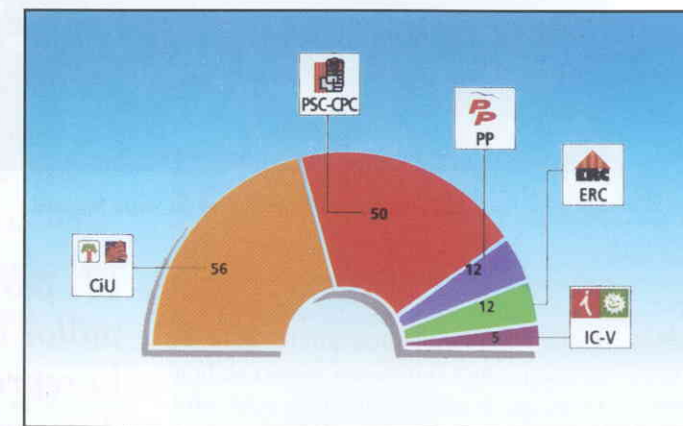
Coordinador general y de Trabajo: Josep Maria Rañé. **Coordinador de Bienestar Social:** Marina Geli. **Coordinadora de Sanidad:** Carme Figueras. **Presidenta de la Comisión:** Pilar Malla.

Los socialistas ganamos por primera vez las elecciones al Parlament

Las candidaturas del PSC-Ciutadans pel Canvi fueron las grandes vencedoras en las pasadas elecciones autonómicas. Además, el incremento fue espectacular si lo comparamos con los resultados obtenidos en las anteriores. Un aumento de 350.000 votos, en un contexto de cuatro puntos más de abstención, 16 escaños más y la superación de los 16 puntos de ventaja que nos sacó CiU en 1995, nos hacen, sin discusión, ser la primera fuerza política de Catalunya. Lo éramos ya en casi todos los comicios celebrados en Catalunya desde el retorno de la democracia, pero nos faltaba un triunfo en las autonómicas, y ya lo tenemos.

Las candidaturas socialistas obtuvieron un total de 1.178.652 votos y un porcentaje del 37'88%, por 1.172.324 papeletas para CiU, con un porcentaje del 37'68%.

El resbalón de CiU es importante: casi 150.000 votos y tres puntos menos que hace cuatro años. Además de CiU, el resto de partidos también bajaron en número de escaños, votos absolutos y porcentaje. El PP perdió cinco escaños, 126.000 votos y más de tres puntos porcentuales. ERC pasó de 13 a 12 escaños, y bajó más de 35.000 votos y casi un punto. IC, que sólo se presentó en solitario por Barcelona, pasó de 313.000 votos y un

porcentaje del 9'4% en 1995 a 78.171 votos y un 2,51% en esta ocasión. EUJA obtuvo un resultado más que testimonial: algo más de 44.000 votos, lo que representa un porcentaje del 1'4%.

Por circunscripciones, el avance más espectacular se produjo en Barcelona, al pasar del 25'4% al 40% de votos, que traducido en escaños significa pasar de 22 a 36 y ser la lista más votada y con más representación. Obtuvimos en Barcelona 945.243 sufragios muy cerca del mágico guarismo del millón de votos que hemos superado en varias elecciones generales. En Lleida, pasamos del 19% al 29% de votos y de tres a cinco escaños. En Tarragona aumentamos dos escaños -uno corresponde a IC- y pasamos del 23 al 34%. Mientras que en Girona, a pesar de aumentar casi cuatro puntos nuestro porcentaje nos quedamos con los cinco representantes que obtuvimos en las anteriores autonómicas.

El Consell Nacional acorda seguir impulsant el canvi polític que s'ha endegat a Catalunya

La primera reunió del Consell Nacional celebrada després de les eleccions, el passat dissabte 13 de novembre, va reflectir el consens que hi ha al partit en qualificar com a excel·lents els resultats de les eleccions. Prova d'això és el fet que la resolució política fos aprovada per unanimitat. Narcís Serra va augurar uns dolents resultats per a CiU a les generals i un agreujament dels conflictes en el sí de la coalició.

En la seva intervenció en el Consell Nacional, el Primer Secretari del Partit dels Socialistes de Catalunya va fer un balanç dels resultats obtinguts en les darreres eleccions autonòmiques. En termes globals, la valoració, com es desprèn del creixement substancial de vots obtingut, va ser molt favorable. Així, Narcís Serra va emfatitzar que aquest salt en les eleccions autonòmiques va ser possible per la conjunció de tres factors que són fonament del triomf: un candidat amb força i capacitat de connectar amb els ciutadans i ciutadanes i amb il·lusió per dur a terme un projecte en el que creu.

El PSC ha demostrat saber el que volen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya: una renovació, un canvi en la manera de fer política

És aquest projecte el segon element que va permetre l'avenç, un missatge clar que es va saber transmetre amb convicció, un programa que comportava canvis, nous temes de debat que van dinamitzar la vida política d'aquest país. I en darrer lloc, vam comptar amb un partit que s'ha sabut obrir, que ha sabut aprofitar la força de la seva estructura, l'experiència electoral, incorporant a més els Ciutadans pel Canvi i a Iniciativa per Catalunya a les circumscripcions de Tarragona, Lleida i Girona.

El PSC ha demostrat saber el que volen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya; una renovació, un canvi en la manera de

► Narcís Serra durant la seva intervenció davant el Consell Nacional.

fer política, una nova concepció de les institucions públiques i de la figura dels representants d'aquest poble. Tots els agents polítics tenim una responsabilitat clara, que és aconseguir que la gent torni a sentir-se a prop nostre, i el PSC ha estat l'únic partit que ha estat capaç d'aconseguir-ho. Una vegada analitzat aquest èxit recentment obtingut, Narcís Serra va entrar a plantejar propostes de futur. Si bé podem estar molt satisfets de les fites que hem aconseguit—va assenyalar—encara queda molt camí per recórrer. Amb aquesta intenció va començar a exposar el seu parer respecte tres qüestions cabdals per al desenvolupament polític del projecte socialista: el partit i

Els partits polítics són el millor instrument per a la representació democràtica, el millor instrument de participació pública

l'adaptació d'aquest als nous canvis, les eleccions generals i la proposta federal. Pel que fa al partit, encara cal millorar-lo, obrir-lo encara més, fins que sigui considerat com el millor instrument pel canvi a Catalunya.

El PSC, va afirmar, ja som molta gent:

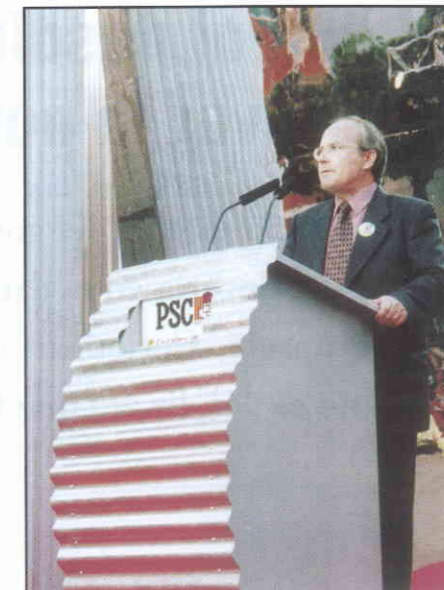

► Comissió executiva.

militants, simpatitzants, representants del món sindical, del món associatiu, fundacions com la Campalans, la Pi i Sunyer... i ara, a més, els Ciutadans pel Canvi. Ells han d'anar decantant el seu perfil, no són un partit, però tampoc un pur instrument electoral. Tenen un paper molt important, explicar a la societat que els partits polítics són el millor instrument per a la representació democràtica, el millor instrument que tenen els ciutadans per participar en la vida pública. Potser tots junts, aconseguirem que la gent cregui més en la democràcia. La segona direcció en la que cal treballar molt és en les properes eleccions generals. Cada cop es va posant més de manifest que tenim més opcions per a la victòria.

En l'àmbit de Catalunya, Serra es va mostrar convençut que en les properes eleccions generals es consolidaria la majoria socialista

En l'àmbit de Catalunya, el Primer Secretari, es va mostrar convençut que en les properes eleccions generals es consolidaria la majoria socialista. Però a més a més, obtenir la majoria a l'Estat espanyol és a tocar de la mà, només depèn de l'esforç col·lectiu i de la il·lusió que fins ara ha marcat la nostra trajectòria. I en darrer lloc, en Narcís Serra va apostar per treballar en la proposta federal. És en el proper Congrés del partit on aprofundirem en els fonaments per fer d'Espanya un Estat Federal. El Primer

► Montilla vol un Congrés transparent i participatiu.

Secretari ho té clar, és des de Catalunya que cal presentar una proposta per a Espanya i per a Europa i això, ens recorda, és una responsabilitat, un deure, que tenim cap als catalans i també cap als espanyols. Narcís Serra va concloure el seu discurs amb una idea de síntesi. En el proper Congrés confluïran els dos elements bàsics de la vida política: l'acció, manifestada pel grup parlamentari, i la reflexió que ha de sorgir en part del partit, en part dels Ajuntaments i en part de l'àmbit civil. Ambdós, grup parlamentari i partit han de treballar conjuntament. Doncs bé, aquests són els tres grans reptes que ens va fixar el Primer Secretari del PSC, els reptes amb els que ens enfrontem

tem en un futur immediat. Ara hem de posar-hi tot l'esforç, tota la il·lusió, tot el treball efectiu i estar més units que mai per a aquest objectiu comú. D'altra banda, a la seva intervenció, el secretari d'organització, Josep Montilla, va avançar la constitució de diverses comissions per tal de preparar els diferents documents de treball que serviran de base per a la tasca del Congrés. Montilla va assenyalar la voluntat de que sigui un Congrés el més transparent i participatiu possible.

Resolució política: s'obre una nova etapa política a Catalunya

A continuació, reproduïm un extracte de la resolució aprovada:

"Les eleccions al Parlament de Catalunya celebrades el passat 17 d'octubre han marcat un nou tombant a la política catalana. Ens han convertit, per primera vegada en unes eleccions autonòmiques en el primer partit de Catalunya. Avui són més els catalans i les catalanes que voldrien Pasqual Maragall com a President de la Generalitat, que els que desitgen que ho segueixi essent Jordi Pujol.

Estem a una etapa política radicalment diferent a l'anterior. El canvi que perseguim es produirà en dues fases. La primera han estat les eleccions que acaben de celebrar-se i la segona serà el procés que ens portarà a les properes eleccions al Parlament, que ningú, ni tan sols Jordi Pujol, no pot assegurar en quin moment precis es produiran. Per a nosaltres l'objectiu és clar: mantenir i augmentar la confiança ciutadana en la nostra proposta política liderada per Pasqual Maragall. Ens toca no sols exercir d'oposició i control d'un govern precari i amb data de caducitat sinó d'afirmar constantment l'existència d'una alternativa millor. Hi ha una altra política possible i una altra manera de fer política que es pot fer realitat d'immediat, inclús abans d'assolir el nou govern que perseguim. Des del Parlament i l'acció social ens comprometem a desenvolupar el Programa del Canvi que constitueix el nostre compromís i contracte amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya".

El PP vol desdir-se del seu compromís d'aprovar la nova llei d'estrangeria

L'anunci per part del govern del Partit Popular de donar marxa enrera a la nova Llei d'Estrangeria en el darrer tram de la seva tramitació ha causat gran perplexitat i preocupació. Certament després de divuit mesos de debats i d'arribar a un consens, no es pot dir ara que hi ha precipitació i que ha mancat reflexió.

► Joan Oliart.

El Govern ha tingut molt de temps per presentar les seves objeccions i els seus suggeriments. Al no fer-ho en el temps degut, i al canviar radicalment de posicionament en el darrer moment, el Govern i el Partit Popular mostren palpablement que mai no van apostar realment per l'aprovació de la Llei en la present legislatura. Si la llei no s'aprova ara, s'haurà llençat per la finestra un treball meritori de dos anys i, el que és pitjor, s'hauran frustrat les esperances que amplis sectors de la societat havien dipositat en una norma de caràcter eminentment integrador. Això és així, perquè el text que surt del Congrés dels Diputats es convertirà, si es respecten els seus aspectes fonamentals, en la llei més oberta i progressista de la Unió Europea en matèria de política migratòria.

Els socialistes hem contribuït decisivament amb les nostres aportacions a un enfocament realista i, a la vegada, ampli de la qüestió migratòria. Efectivament, hem apostat per una regulació generosa dels fluxes migratoris i

per una política d'integració social dels treballadors estrangers que iguali els seus drets amb els dels espanyols. Això ha comportat fer una nova llei que no té res a veure amb l'anterior i que ha superat àmpliament els objectius més limitats d'altres propostes que feien simples modificacions de la Llei d'Estrangeria de 1985.

S'ha d'actuar amb la màxima responsabilitat, i no deixar esclertes que puguin ser aprofitades per l'extrema dreta en el futur

El text finalment consensuat és fidel a una visió del fenomen migratori que té en compte tota la seva complexitat i que creu que una bona política d'acolliment constitueix el millor instrument de

convivència pacífica. Les dures crítiques del govern del Partit Popular dolen doblement, perquè són injustes i perquè obren un debat perillós que pot adquirir tints electoralistes que serien tremendament negatius per a la convivència pacífica de la nostra societat. És imprescindible, doncs, defensar el consens obtingut fins ara i el contingut de la llei. Però fer-ho amb fermesa a la vegada que amb moderació en les formes.

S'ha d'actuar amb la màxima responsabilitat, i no deixar esclertes que puguin ser aprofitades per l'extrema dreta en el futur. Per totes aquestes raons, el nostre posicionament en el tràmit de la llei al Senat és molt clar. Ens oposarem decididament a qualsevol intent de modificació del text aprovat al Congrés dels Diputats que afecti aspectes fonamentals del seu contingut. També denunciarem amb contundència les possibles manobres dilatòries i les tàctiques de filibusterisme parlamentari que es puguin produir. Però igualment acceptarem el debat

► Cal una nova llei d'estrangeria.

Esperem que el grup de Convergència i Unió es mantingui ferm en la defensa dels continguts de la llei

sossegat sobre tot allò que pugui ser millorable, i defensarem com a valor substancial el consens, sense el qual difícilment una llei d'aquestes característiques podria acomplir realment la seva finalitat.

Ara bé, si el Partit Popular trenca definitivament aquest consens obtingut després de tantes discussions i negociacions parlamentàries, i imposa per la via de la seva majoria absoluta al Senat unes esmenes que transformen l'actual text en una cosa totalment diferent, rebaixant els seus continguts progressistes; si tot això passa, llavors el Govern i el Partit Popular hauran de carregar amb tota la responsabilitat política del cas. El que no es pot admetre és que el Govern aconse-

gueixi que la llei no s'aprovi en aquesta legislatura i que això no li suposi cap cost. En aquest sentit esperem que el Grup de Convergència i Unió es mantingui ferm en la defensa dels continguts de la llei, com ha fet fins a aquest moment, i que no es faci còmplice ni faciliti els projectes declarats del Govern Aznar.

Cal sortir també al pas d'algunes objeccions concretes que ja han avançat alguns ministres. El recurs als acords de Tampere i la necessitat d'una política comuna europea són un simple pretexte. El text consensuat no contradiu en absolut els principis de política migratòria de les Conclusions de Tampere. A més, existeix actualment una gran diversitat de normatives sobre estrangeria i nacionalitat als països de la Unió Europea, que fan bastant improbable una homogeneïtzació normativa els pròxims anys. Aquests països, a més, tenen molts més treballadors estrangers que Espanya i sempre han acomodat la política de contingents a les necessitats de la seva política econòmica i laboral.

Tampoc és de rebut dir que la llei és un

perill per a la convivència. El perill per a la convivència no es deriva d'una llei d'integració social, sinó precisament de la manca d'aquesta llei. Són les grans bosses dels "sense papers" i dels marginals que són vistos com un perill potencial. A més, una política restrictiva en la concessió de permisos de residència i de treball afavoreix l'exploació laboral dels immigrants, situació que pot ser vista com una amenaça per a l'estabilitat general.

Finalment, dir que el Partit Popular ha volgut adornar-se amb un vestit progressista que li va molt ample. Els sectors més conservadors i reaccionaris dels populars han respòs amb contundència quan han vist que la llei s'aprovaria finalment. En aquest sentit, les paraules del portaveu del PP, Luis de Grandes, dient que al "PP se li ha ido la mano hacia una ley progresista" són ben reveladores de la situació real. Enfront de tanta frivolitat, als progressistes ens toca tenir més responsabilitat que mai.

Joan Oliart
Senador per Barcelona

Breus

► Rosa Barenys.

■ El "piercing" arriba al Senat

La senadora Rosa Barenys va defensar, en el ple del Senat del passat 16 de novembre la necessitat que el Govern, d'acord amb les CC.AA., reguli les condicions de la pràctica del piercing i la micropigmentació. El text de la moció defensada per la nostra senadora explica que aquestes tècniques, d'arrel oriental, estan experimentant una notable expansió i que convé que la seva pràctica es faci amb les màximes condicions

d'higiene i seguretat. La senadora adverteix, en la defensa de la moció, que "en ocasions l'exercici d'aquestes tècniques es fa en locals o espais que, a més de no estar reconeguts legalment, no disposen de les mesures higièniques adequades, i això origina una enorme inseguretat en els ciutadans, especialment joves, que opten per seguir aquesta moda". Entre altres aspectes, la moció proposava l'establiment d'un codi de bones pràctiques i l'impuls de la formació professional d'aquest sector d'art corporal, amb la finalitat d'evitar l'intrusisme i garantir la correcta aplicació de les mesures preventives necessàries.

■ Esmenes als PGE

Els PGE pactats pel PP i CiU no garanteixen la inversió necessària en infraestructures. El càlcul del grup de DiS és que Catalunya necessita des d'ara fins el 2004 una inversió estatal d'1,3 bilions de pts. Això vol dir una dotació anual de 260.000 Mpts. El pressupost del govern preveu una dotació total de 208.000 que, tot i significar un increment respecte de l'any 1999, no compensa la caiguda dels anys 1995-1998 i es queda per sota de les necessitats.

La propaganda desplegada per CiU sobre les xifres dels PGE ha tractat d'amagar aquesta realitat. Les esmenes socialistes - que si CiU hagués volgut haurien pogut ser aprovades - tenien per objectiu, entre d'altres:

- Garantir la construcció de les calçades laterals de la B-30 i la supressió dels semàfors.
- Finançar el tram Abrera-Terrassa de la B-40
- Finançar la conservació de les Rondes de Barcelona
- Preveure la construcció de l'autovia Lleida-Osca
- Construir diverses variants i desdoblaments de la xarxa bàsica de carreteres de Catalunya.
- Garantir la construcció de l'estació de La Sagrera pel FFCC. d'Alta Velocitat.
- Accelerar el Pla de Canalització de les Rieres del Maresme i del riu Francolí a Tarragona.

Els alcaldes de l'eix diagonal "units per progressar"

► Jordi Valls, alcalde de Manresa.

Els alcaldes d'Igualada, Manresa, Vilanova i la Geltrú i Vilafranca del Penedès, tots ells socialistes, han fet un front comú per tal que les seves peticions tinguin més força i siguin escoltades per les administracions públiques, i sobretot pel Govern de la Generalitat.

"Units per progressar conjuntament" és el lema que mou els alcaldes d'aquestes quatre ciutats que en la seva segona reunió, celebrada el 12 de novembre a Vilanova i la Geltrú, van aprovar "la declaració de l'eix diagonal" i van fer una crida a altres ciutats a sumar-se a la iniciativa.

Pels quatre alcaldes socialistes, la primera de les accions que cal desenvolupar és la millora de l'eix de carreteres entre Manresa i Vilanova i la Geltrú, mentre que un altre dels objectius és obrir el port de Vilanova als industrials del Bages i de l'Anoia com a alternativa al port de Barcelona.

A més a més de la millora de les comunicacions, els alcaldes consideren necessari trobar els punts en comú amb la resta de ciutats, tant des del punt de vista econòmic com cultural, així com conèixer i compartir les experiències firals. La primera trobada dels alcaldes dels quatre municipis es va celebrar el 9 de setembre a Igualada.

Ajuntaments socialistes donen correu electrònic gratuït als ciutadans

Els municipis socialistes aposten per Internet. Així, des de fa alguns mesos diversos ajuntaments governats pel PSC han millorat els serveis digitals que ofereixen als ciutadans facilitant adreces gratuïtes de correu electrònic. Alguns d'aquests municipis són Barcelona, Caldes d'Estrac, Callús, Cerdanyola del Vallès, Cornellà de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet, Vilafranca del Penedès, l'Hospitalet de Llobregat i Mollet del Vallès.

Pel que fa a l'Ajuntament de Barcelona, el programa es desenvolupa en col·laboració amb l'empresa "MENTA Cable i Televisió de Catalunya" i facilita les adreces de correu electrònic a totes les persones empadronades a la ciutat.

Quant a la resta de municipis, la iniciativa és promoguda per la Diputació de Barcelona, i suposa atorgar adreces de correu electrònic a tots els ciutadans i ciutadanes, encara que no estiguin empadronades a les respectives poblacions. Mitjançant aquest programa, que funciona des de finals de maig, més d'un miler

► Internet a l'abast de tothom.

de persones ja disposen de la seva adreça, i l'objectiu final és que tots els habitants dels municipis de Barcelona puguin tenir quan més aviat millor la seva pròpia adreça personal de correu electrònic.

Les iniciatives digitals es complementen amb l'accés públic gratuït a Internet, que els municipis ofereixen des de les biblioteques municipals i des dels diferents serveis i centres públics locals.

Clos pide en Madrid que Barcelona sea considerada "cuestión de Estado"

El alcalde de Barcelona, Joan Clos, reivindicó en una conferència que pronunció en el Club Siglo XXI de Madrid, el apoyo y reconocimiento de la Generalitat y del Estado para la ciudad de Barcelona. Clos exigí "la atención que le corresponde" a Barcelona como capital de Cataluña y también como "cocapital" y "capital civil de España". Joan Clos subrayó que "el nuevo escenario político debe abrir nuevas perspectivas y establecer una etapa diferente", pues recordó que tanto en las últimas elecciones municipales como en las autonómicas "los ciudadanos de Barcelona han optado por un gobierno de progreso y plural". Así, pidió cooperación en transporte, vivienda y demás cuestiones y reclamó que se desarrolle la Carta Municipal. El alcalde de Barcelona quiere

► Joan Clos.

que se mimen las ciudades y planteó que no sería descabellado celebrar en las Cortes y el Parlamento un debate sobre "el estado de las ciudades".

Montserrat Tura confia que la sentència del TSJC preservi Gallecs

L'alcaldesa socialista de Mollet del Vallès, Montserrat Tura, confia que la recent sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que atorga plenes competències sobre els terrenys de l'espai natural de Gallecs als municipis "serveixi per preservar la zona que la ciutat té en aquest paratge".

El TSJC ha donat la raó a l'Ajuntament de Santa Perpètua de Mogoda en el seu contenciós contra la Generalitat sobre la planificació dels terrenys de Gallecs, i ha dictaminat que l'Institut Català del Sòl (INCASOL), que és el propietari de les terres que hi ha en aquest paratge "no pot actuar al marge dels 7 ajuntaments que hi posseeixen terrenys".

Per la seva banda, l'Ajuntament de Mollet del Vallès també manté un contenciós amb la Generalitat després que el consistori aprovés la qualificació de "no urbanitzables" de les més de 450 hectàrees que li pertanyen de l'espai natural de Gallecs, fet que suposa prop

de la meitat del terme municipal, amb la finalitat d'aconseguir la seva preservació.

Segons Tura, l'actual sentència "ens obre esperances i expectatives de creure que és possible que el nostre contenciós també sigui favorable". No obstant això, l'alcaldesa de Mollet recorda que la Generalitat va recórrer la sentència de 1995 davant el Tribunal Suprem, i pronostica que es pot produir la mateixa situació. Per Montserrat Tura, "és molt important que el TSJC torni la paraula i les atribucions als ajuntaments que

► Montserrat Tura.

durant molts anys la Generalitat ha volgut tenir en un règim jurídic i urbanístic preconstitucional, intentant que no tinguéssim competències sobre una part important dels nostres termes municipals".

El PP mostra les seves pitjors maneres a l'assemblea de la FEMP

L'alcalde de Lleida, Antoni Siurana és des del passat 27 de novembre vicepresident primer de la Federación Española de Municipios y Provincias (FEMP). Siurana va obtenir el suport dels electes socialistes, d'IU i del Bloque Galego, i una part minoritària dels representants de CiU. Malauradament, per culpa de l'actitud negativa dels representants del PP, l'assemblea va ser notíciament per motius aliens al que es debatia. Formalment, els electes de CiU tenien llibertat de vot, però a la pràctica les converses prèvies entre els secretaris d'organització del PP i CiU, Pío García Escudero i Felip Puig, i els interessos comuns d'ambdues formacions, van coartar aquesta suposada llibertat de vot. Antoni Siurana va manifestar al finalitzar la setena Assemblea de la FEMP que "l'ac-

► Antoni Siurana.

titud de CiU al donar suport de forma majoritària al PP resultava decebedora, tenint en compte que en la seva darrera fase, la FEMP ha estat una organització esmoreïda, i que els populars es resisteixen a adaptar-la a l'estructura autonòmica de l'Estat.

L'alcalde de Lleida va afegir, en aquest sentit, que el PP no va recolzar una esmena que pretenia crear un nou òrgan territorial, i va subratllar que "els socialistes utilitzarem la força conjunta que, amb IU i BNG, tenim a l'executiva, per tal que la FEMP estigui menys submissa i sigui més reivindicativa davant el Govern del PP". La FEMP continua estant presidida per l'alcaldesa de València, Rita Barberà, del PP, i la nova executiva compta amb 13 representants favorables al PP, per 11 representants a favor dels socialistes.

Congreso de la Internacional y cumbre de Florencia: la tercera vía de la tercera vía

Con apenas 15 días de diferencia, la socialdemocracia europea ha puesto a prueba su capacidad de transformación en dos ocasiones: el XXI Congreso de la Internacional Socialista (IS) y la cumbre de Florencia. En el primer caso, la elección del portugués Antonio Guterres como presidente de la IS ha sido una apuesta por el eclecticismo.

Católico practicante vinculado desde joven a los movimientos sociales de la Iglesia, Guterres se ha erigido en el químico capaz de mezclar la socialdemocracia, el humanismo cristiano y el pensamiento liberal. Como si se tratara de una escena en el camarote de los hermanos Marx, Guterres ha metido en la batidora la tercera vía de Tony Blair, el nuevo centro de Gerhard Schröder y la izquierda plural de Lionel Jospin. Y del brebaje imbebible, Guterres ha extraído un afrodisíaco que ha hecho las delicias de los asistentes a la cumbre de Florencia —los ya mencionados— más los aditivos del italiano Maximo D'Alema y el norteamericano Bill Clinton.

En la IS ha oficiado como maestro de ceremonias Felipe González, que amparado en la calculada ambigüedad de la Declaración de París, ha querido dejar un billete abierto para cualquiera que sea el destino que tome la socialdemocracia europea. Eso sí, ha dejado claro las estaciones en las que el tren de las reformas no va a detenerse: el individualismo disgregador y el fundamentalismo neoliberal. Para ese periplo, el ex presidente del gobierno español ha resucitado el concepto de socialismo democrático, tan en boga en sus primeros años de mandato, un término de síntesis que deja intactas las aspiraciones de Jospin y Blair.

La Internacional Socialista había sido precedida por varios episodios de confrontación entre Blair y Jospin, el más sonoro, el manifiesto que poco antes de las elecciones europeas firmaron el primer ministro británico y el canciller alemán, que fue interpretado como una agresión por los socialistas franceses. Los reveses electorales de laboristas y del SPD alemán atenuaron la disputa. Sin embargo, el enfrentamiento no fue zanjado ahí. Jospin puso dos condiciones para asistir a la cumbre de

► Antonio Guterres, presidente de la IS.

Florencia: que los europeos asistentes a la cumbre de Florencia también se dejaran caer por la Internacional Socialista y que la cumbre no fuera un cónclave de la tercera vía, "porque yo no soy de la tercera vía", dijo sin ambages en una reunión del consejo nacional del Partido Socialista.

Tanto Antonio Guterres como Lionel Jospin rechazaron la disolución de la IS en una Internacional del Centrozquierda

Poco antes de iniciarse el congreso de la IS, Blair dio la señal de alerta al advertir de que los socialistas "no hemos de ser los guardianes inmóviles de dogmas obsoletos ante el nuevo reparto de la mundialización". Las espadas volvían a templarse. Ante 1.200 delegados de más de un centenar de países, Jospin hizo un alegato en favor de la reforma del capitalismo y de la necesidad de modernizar la socialdemocracia. Con los ojos puestos en Blair, el primer ministro francés se pronunció a favor de no ensalzar el mercado como "un valor", porque sólo es "un instrumento, que debe ser regulado y estar al servicio de la sociedad". "El socialismo sin igualdad

—enfaticó— no tiene sentido." Tanto Guterres como Jospin rechazaron la disolución de la IS en una Internacional del Centrozquierda, como pretendía Blair y que hubiera auspiciado la entrada del Partido Demócrata de EEUU.

Los aldabonazos de la crítica resonaron en las filas blairistas y su líder saltó a la palestra en París con un mensaje de acercamiento: "El objetivo de la tercera vía no es reducir la diferencia entre los conservadores y los socialdemócratas, sino modernizar la socialdemocracia." Jospin recogió el capote en Florencia y defendió "la modernidad" de su "socialismo democrático" sin renegar del método "marxista" para el análisis "crítico" del capitalismo. Las diferencias se mantienen, aunque la tercera vía ha quedado algo aislada. Al Nuevo Laborismo se le exige una reflexión sobre los peligros que entraña el capitalismo transnacional y las nuevas tecnologías así como la bondad de los estados y de los ciudadanos puedan intervenir para aminorar las perversiones de la economía global. Jospin recela del capitalismo rampante y da la espalda tanto a la dictadura del proletariado como a la dictadura del accionariado; mientras que Blair sigue en sus trece de congeniar los intereses de los trabajadores y del capital, así como reformar el Estado del Bienestar a base del éxito individual. Pero las discrepancias tienden a desaparecer ante dos grandes enemigos externos: la economía global, que puede devorar países, y el paso de la sociedad industrial a la sociedad de la información, que puede devorar culturas.

La cumbre de Florencia ha acercado a Blair y Jospin, porque ambos se han percatado de que ante tales enemigos no existen soluciones "nacionales". En la Sala de los Quinientos del florentino Palacio Vecchio, los líderes progresistas han llegado a la conclusión de que hay que poner

límites a la mundialización económica y financiera. "Se ha de establecer una mayor transparencia, un mayor control de los circuitos financieros internacionales, incluidos los privados", afirmó Schröder. El presidente brasileño, Fernando Cardoso, puso el acento en el peligro de que el nuevo orden internacional de la posguerra fría no evolucione hacia un sistema global más justo: el desbordamiento anárquico de la mundialización —señaló— puede aplastar a los países pobres o en vías de desarrollo. Cardoso también abogó porque las nuevas tecnologías de la comunicación no ahonden la fosa entre países ricos y pobres.

Al Nuevo Laborismo se le exige una reflexión sobre los peligros que entraña el capitalismo transnacional y las nuevas tecnologías

Como decía Jospin en un artículo publicado por el diario El País, "tratemos de crear un sistema de regulación de la economía capitalista mundial... A mi parecer, la opción es clara. Rendirse ante un modelo capitalista 'inevitable' y llamado 'natural', no. No debemos rendirnos al concepto fatalista de que el modelo capitalista neoliberal sea el único disponible". Quizás, la socialdemocracia europea esté a la búsqueda de la tercera vía de la tercera vía.

Francesc Lausín

► Narcís Serra y Felipe González.

► Dolores Renau.

Dolores Renau, presidenta de la Internacional Socialista de Mujeres

Dolores Renau, elegida para un mandato de tres años, es la primera mujer no centroeuropea o nórdica que llega a este cargo. Entre otros cometidos, esta barcelonesa había sido responsable de las políticas de mujer de la ejecutiva federal del PSOE y actualmente dirige la Oficina de la Diputación para la mujer. ¡Enhorabuena!

Les terceres vies i nosaltres

El missatge de Willy Brandt al XIX Congrés de la Internacional Socialista de 1992, —segurament el document polític més citat pels discursos del socialisme contemporani— ens deia que tinguéssim present la nostra força, que cada època requereix la seva pròpia resposta, i que hem d'estar-hi a l'alçada si volem assolir quelcom de positiu. Situar-se a l'alçada dels temps per servir a poblacions que pateixen noves formes de desigualtat és un objectiu que els socialistes del món acaren amb instruments diversos: en primer lloc, d'una plataforma d'idees que ens doti d'un relat, d'una explicació del món i de les seves noves relacions de producció, susceptible de refinar aquestes idees en forma programàtica, i de dotar-les d'instruments d'acció: és la Comissió «Progrés Global», on tan important paper juga el president del PSC Raimon Obiols.

Però si cada època requereix la seva resposta, cada lloc també. La globalització és un fenomen mundial però que afecta a cada lloc de manera desigual. Per això Jospin reclama respecte per a la identitat: el reconeixement que les cultures polítiques, les tradicions històriques i els escenaris polítics nacionals determinen "el camí adequat", la pròpia via cap al socialisme —que és, com sabem, i especialment ara, un projecte en constant regeneració—. És aquí on cal situar les terceres vies: en l'espai de la formulació d'alternatives d'esquerres nacionals que, d'una banda, comparteixen haver arribat al govern després de llargs dominis de les dretes; i d'una altra el fet d'estar obligades a treballar a partir d'aquest llegat, i aprofitar-ne el millor. Conscients que no és poc el que els separa, els seus líders, tan-

mateix, cerquen en el contacte i la visibilitat per posar idees en comú alhora que obtenir legitimitat i homologació internacional. A més, en el darrer any, entre les reunions de Nova York i de Florència, ha baixat el perfil dels seus plantejaments: de nou moviment polític a punt de trobada d'un centre-esquerra modernitzador i de govern.

Per què cal donar la benvinguda a aquest procés, no caure en els paranys mediàtics que cerquen oposar-lo al socialisme "de veritat", i acollir-lo dins el cabal de "les respostes adequades a cada època"? Almenys per tres motius. En primer lloc, els reptes de la globalització són mundials però no tenim, de moment, organitzacions mundials de govern des de les quals fer-los front. Per això hem de multiplicar els instruments d'acció, i recolzar-nos en l'acció civil transnacional, i en tota iniciativa d'acció concertada entre forces de l'esquerra. En segon lloc, per la importància del vincle transatlàntic: la cooperació entre el liberalisme americà i la socialdemocràcia europea és imprescindible per impulsar grans reformes, especialment en l'àmbit de les institucions de governabilitat mundial. Per últim, perquè no hi ha un socialisme —i, si mirem el nombre i la diversitat dels membres de la IS, això cada cop serà més evident—: hi ha socialistes, a tot el món. Una resposta personal a la cèlebre pregunta de Steven Lukes "What's Left?" —què és/què queda de l'esquerra—: el pluralisme, el reconeixement de la legitimitat de totes les mirades, de totes les expressions d'interessos, i l'afirmació de la nostra llibertat per triar aquells companys amb qui volem fer el camí.

Javier Sánchez

► Raimon Obiols.

El Congrés de la Internacional Socialista: vers el "socialisme global"

Raimon Obiols, president del PSC i secretari de relacions internacionals del PSOE, va participar activament al darrer Congrés de la IS. En aquest article, reflexiona sobre les principals propostes aprovades.

procés que ha dut a una renovació "global" de la Internacional, m'agradaria comentar, per a les companyes i companys del PSC, els tres aspectes d'aquest Congrés que em semblen més interessants.

Un cicle expansiu

No fa gaire temps encara, després del trienni 1989-1991, s'acostumava a afirmar que l'enderrocament del Mur de Berlín (el Mur no va "caure": fou enderrocat per la gent, pel poble), així com el final del "socialisme irreal", havien arrossegat tota l'esquerra, i especialment el socialisme democràtic. Es deia que "el socialisme era mort", que assistíem al "final del segle socialdemòcrata", etc.

En canvi, els fets han avançat en una direcció ben diferent. Al llarg dels anys 90, la Internacional Socialista no ha deixat de créixer d'una manera espectacular. El nombre dels seus partits membres ha passat de 70 a 160; és a dir, ha més que doblat. I, a més, es mantenen contactes permanents amb uns 70 partits més, que volen ingressar a la I.S.

El futur del nostre projecte socialista depèn en molt bona mesura de l'establiment de plataformes i d'accions polítiques globals

Una conseqüència d'aquesta impressionant creixença ha estat una autèntica universalització de la IS, que ha deixat de ser no sols europea sinó eurocèntrica, per a esdevenir veritablement global. La incorporació del Congrés Nacional Africà de Nelson Mandela, del "Fatah" de Yasser

Arafat, o del Partit Socialista de l'Uruguai de Tabaré Vázquez i Reinaldo Gargano (per a posar uns exemples de partits que, en el congrés de París, s'han incorporat a la I.S.) són símbols il·lustratius d'aquest procés de globalització del socialisme democràtic, d'aquesta expansió del "socialisme global".

En el terreny de les idees i de les propostes, també iniciem un cicle caracteritzat per una major vitalitat ideològica

Dos altres fenòmens caracteritzen aquest cicle expansiu. D'una banda, el cicle polític i electoral, que esdevé clarament favorable, després de dos decennis de tendència favorable al conservadurisme neoliberal. Cal pensar, per exemple, en els processos electorals en els països de la Unió Europea (on som al govern en la gran majoria: a 13 del 15 Estats de la U.E.), o en les darreres eleccions a l'Argentina, l'Uruguai, el Marroc, etc. Arreu es constata la fatiga i la reacció dels pobles contra els resultats socials dels programes neoliberals.

D'altra banda, en el terreny de les idees i de les propostes, també iniciem un cicle caracteritzat per una major vitalitat ideològica i una major creativitat en les propostes polítiques. Els debats més interessants, en l'àmbit dels projectes i de les idees, es verifiquen avui en el nostre camp, mentre que, no fa pas gaire temps, la iniciativa ideològica pertanyia a la dreta neoliberal.

Una nova plataforma d'idees i propostes La "Declaració de París" (l'elaboració de la qual, paradoxalment, es produí a

Madrid) representa una síntesi del procés de reflexió i debat que la Comissió Progrés Global ha impulsat, al llarg i ample del món, aquests darrers tres anys. A llocs tan diversos com Sevilla, Dakar, Berlín, Santiago de Chile, Rabat, Estocolm, Washington, Ciutat de Mèxic o Barcelona, la Comissió Progrés Global ha aportat elements essencials per a la construcció d'una nova proposta progressista per a donar sentit i orientació a una nova fase mundial de majories polítiques i electorals d'esquerra i centre-esquerra. La reivindicació enèrgica de la política democràtica davant el mercat, la voluntat d'interpretar la nova època de la globalització i de la informació, i la determinació de construir un nou internacionalisme progressista, constitueixen elements essencials de la "Declaració de París". I també la reivindicació del valor de les idees. Contràriament a allò que sovint es diu, la nostra època és molt ideològica. Durant dues dècades, un sistema de comunicació internacional, amb origen a l'Occident però d'abast absolutament global, corre a pas de càrrega pel planeta sencer. Ens diu "què s'ha de consumir" (articles de moda, fast food, música, TV, etc.) i "què s'ha de pensar" (l'anomenat "pensament únic", una ideologia de pretensió total).

Allò que proposem no és un "pensament únic" alternatiu, sinó una mena de nova "gran narrativa progressista", basada en la diversitat, el pluralisme, per a renovar els recursos crítics, teòrics, polítics i simbòlics del socialisme democràtic internacional, per tal que recuperi el fil de la història en els inicis del nou segle. Una base essencial d'aquest nou plantejament és l'internacionalisme. Així com l'expansió del socialisme democràtic fou en el passat indissociable de l'Estat-nació (com a marc pel govern de l'economia nacional i per a la realització de les polí-

tiques redistributives), ara el futur del nostre projecte socialista depèn en molt bona mesura de l'establiment de plataformes i d'accions polítiques globals: és a dir de la realització d'accions polítiques transnacionals, per a formar nous consensos en les opinions públiques i noves actuacions polítiques per fer front a problemes que no poden ser resolts en el marc nacional, que sols podran trobar solució en un àmbit global.

Els sis objectius per a una acció internacional pel Progrés Global constitueixen, en aquest sentit, la base de partida per a l'acció:

El nostre partit ha jugat un paper molt important en aquest Congrés de la Internacional Socialista

1. Lluitar contra la pobresa i la fam, contra l'explotació i la desigualtat d'accés als recursos econòmics i tecnològics. Anul·lació del deute dels països pobres. Inversions en matèria agroalimentària, infraestructures, formació i educació.
2. Lluitar pels drets humans i la democràcia. Avançar en el "dret d'ingerència" per raons humanitàries. Combatre els obstacles que impedeixen la plena llibertat i dignitat dels drets humans de les dones.
3. La construcció de la pau i la seguretat mitjançant un nou ordre internacional, amb instruments multilaterals eficaços de prevenció, gestió i solució de conflictes.
4. Reforma de NN.UU. i ampliació del nombre de membres del seu Consell de Seguretat. Reforma del FMI, el Banc Mundial i l'OMC. Major transparència i

seguretat del sistema financer internacional mitjançant regles. Creació d'un Consell de Seguretat Econòmic de l'ONU. Lluitar contra el crim organitzat, el narcotràfic i el blanqueig de diners.

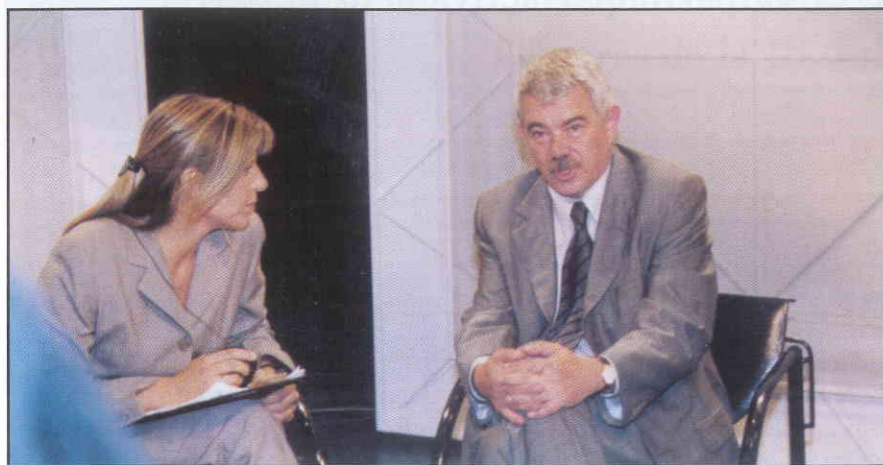
5. Respostes ràpides i sostingudes en el temps per a la protecció de l'ecosistema. Fomentar tecnologies preservadores dels equilibris mediambientals.

6. Regionalisme obert per fer front als reptes de la globalització, en la línia que anticipa la Unió Europea. Impuls d'aquest model a Amèrica Llatina, Àfrica i Àsia.

Passar a l'acció

Ara el que cal és donar més claredat, coherència, calor i color a les nostres propostes i a la nostra acció internacional. La gran ovació del Congrés, amb més d'un miler de delegats i delegades dempeus, es va produir després de la intervenció (per cert, gens retòrica) de la nostra companya Dolors Renau, acabada d'elegir Presidenta de la Internacional Socialista de les Dones. Quan hi ha una causa clara, que s'explica amb claredat i amb coherència, aleshores es creen sinèrgies, es produeixen iniciatives, es dinamitzen forces actives, es genera entusiasme... En un món cada vegada més complex, en uns camins a obrir entre els laberints de la política i les exigències d'una ètica de les responsabilitats, el gran repte és justament aquest. És evident que, en aquest sentit, les dones socialistes i el seus moviments ens donen la indicació d'un camí. El nostre partit ha jugat un paper molt important en aquest Congrés de la Internacional Socialista. És un motiu de satisfacció; però fonamentalment, cara al futur immediat, és un estímul per a reforçar el nostre paper internacionalista, el nostre activisme en el camp internacional. El moment és especialment propici: hi ha moltes coses a fer i haurem de fer-les.

El PSC apuesta por la transparencia de los medios públicos

► Pasqual Maragall en una de las escasas entrevistas que le han hecho en TV3.

Se ha demostrado que un elemento decisivo para que el cambio no acabara gobernando en Catalunya ha sido la escandalosa manipulación informativa de los medios de comunicación dependientes del Palau de la Generalitat. A ello hay que sumar el chantaje velado al que la cúpula convergente somete a los principales grupos de comunicación privados del país. No hay más que recordar, en este sentido, la polémica de la última concesión de licencias de radio.

No se ha jugado limpio en un aspecto tan influyente en unas elecciones como es el de los medios de comunicación

Digámoslo claro, no se ha jugado limpio en un aspecto muy influyente para el desenlace de unas elecciones como es el de los medios de comunicación. Catalunya arrastra un déficit democrático en este campo y la nueva etapa que se abre en la política catalana ha de corregir con urgencia esta disfunción. No hay estudio de minutaje que no demuestre que la presencia de Pujol y sus acólitos en los informativos de TV3 supera ampliamente a la de toda la oposición junta. No es de recibo que Maragall haya sido, durante la pre-campaña y la campaña, el gran ausente en

TV3. Los propios trabajadores de los medios son los primeros en decir basta. Los profesionales de las radios y televisiones públicas catalanas han promovido un comunicado para reclamar la urgente necesidad de acabar con el control político en estos medios. Prueba evidente de la falta de independencia y neutralidad que hay es que el presidente de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, Jordi Vilajoana, haya sido nombrado Conseller de Cultura. Seguramente a cuenta de los favores prestados. Que en medios periodísticos se hable de que el apoyo de los alcaldes de CiU para que la alcaldesa de Valencia, Rita Barberà, fuera elegida sin problemas presidenta de la FEMP fue a cambio de que el PP actuara con suavidad en el pleno monográfico del Parlament sobre medios de comunicación públicos demuestra hasta que punto causa pavor dentro de Convergència abrir TV3 y Catalunya Radio a la pluralidad. Todos los partidos presentes en el hemiciclo de la Ciutadella forzaron la celebración de este debate, para disgusto de CiU. Los mismos partidos -PSC, PP, ERC, IC- que en una mesa redonda organizada en el Col·legi de Periodistes, otra vez con la significativa ausencia de representantes de CiU, apostaron por un director de CCRTV consensuado en el Parlament entre todas las fuerzas políticas. Los medios públicos que dependen de instituciones gobernadas por el PSC -COM Ràdio, BTV- nombrarán un director de consenso. ¿A qué espera Pujol para hacer lo mismo?

Vicens Badenes

El racó d'Internet

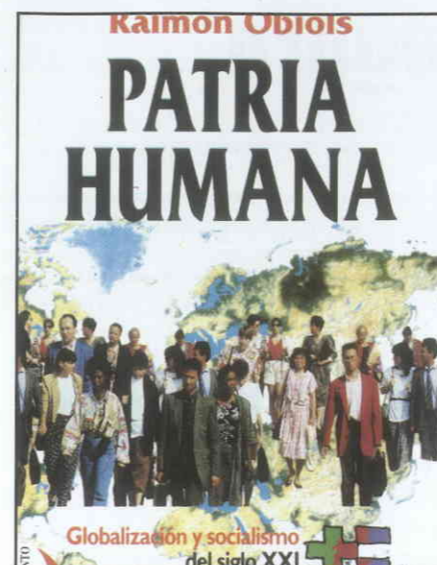
INTERNET, PROTAGONISTA EN SEATTLE

Lo sucedido en los primeros días de diciembre en Seattle, en la conferencia ministerial de la Organización Mundial de Comercio (OMC) es un fiel reflejo de las limitaciones y desesperanzas de sus agentes. Pero que nadie dude que al final van a imponerse nuevamente las desesperanzas, en la lógica de los nuevos procesos en los que estamos inmersos, donde nada es lo que parece sino todo lo contrario. El acuerdo deberá esperar a la nueva cita europea de la OMC, esta vez en Ginebra, su sede mundial, en enero del nuevo siglo. Quizás requerirá de un nuevo escenario y muy bien podría ser el de Madrid de Telefónica.

Podría extrañar a alguien que el sr. Villalonga, queriendo imitar los mecenazgos de Microsoft y Boeing, en Seattle, y a cuenta de los sufridos usuarios de su compañía, financie los prolegómenos de la Ronda del Milenio. Y es que después de lo de Terra, efectivamente, cualquier cosa puede suceder.

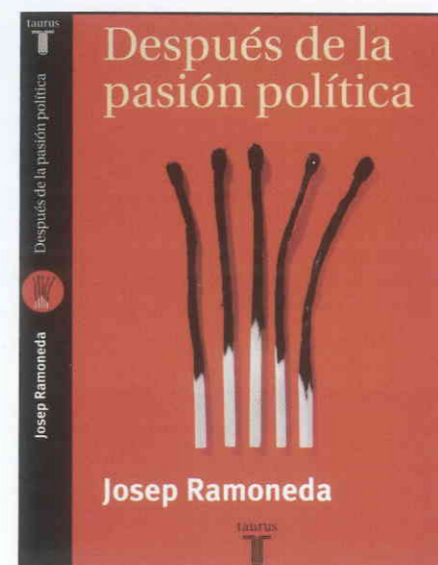
Desde algunos medios se ha puesto de relieve el protagonismo de Internet en este encuentro mundial: ha sido el espacio público virtual de debates y vanas propuestas de muchas delegaciones, y a su vez, el correo electrónico ha evitado muchos de los esperados desplantes presenciales. Pero también ha sido el medio de estructuración de la protesta y la bronca de los movimientos ecologistas, ONG's y sindicatos. Hacía tiempo que la televisión norteamericana no dejaba ver imágenes a lo Woodstock, y el apacible estado de Washington las ha ofrecido con generosidad (¿y alevosía?).

Trataban en Seattle de avanzar en el proceso de globalización de los mercados. Y que tal si esos, u otros ministros, pusieran el mismo empeño en universalizar el uso de las nuevas tecnologías, en hacer llegar Internet a los mismos países a los que quieren hacer llegar sus mercancías. No es el miedo a las imágenes de televisión, es el pánico a la igualdad de oportunidades y al reparto de la riqueza.

Obiols, Raimon. "Patria humana". Barcelona, Flor de Viento, 1999, 351 páginas.

Raimon Obiols describe y valora lo que representa la iniciativa de la tercera vía y sitúa sobre el tablero los impresionantes cambios que en la izquierda de América Latina se producen, cambios que serán determinantes en el futuro de las fuerzas de progreso en todo el mundo. El libro se sitúa en la línea de las tareas de la comisión Progreso Global presidida por Felipe González, y que ha dinamizado el debate en que se basa la nueva plataforma ideológica de la Internacional.

Ramoneda, Josep. "Después de la pasión política". Madrid, Taurus, 1999, 243 páginas. Después de un siglo XX pleno de convulsiones traumáticas para la humanidad, ¿tiene sentido hablar del fin? ¿Del fin de las ideologías, del fin de una época o, incluso, del fin de la historia? Lo que Josep Ramoneda pone de manifiesto en este polémico y brillante ensayo es que estamos muy lejos del final de la historia y la política: precisamente cuando la democracia y la libertad están secuestradas por los poderes económicos, la razón es la única vía para recobrar la ineludible pasión por la política

Solé Tura, Jordi. "Una historia optimista. Memorias". Aguilar. Madrid. 1999. 390 páginas.

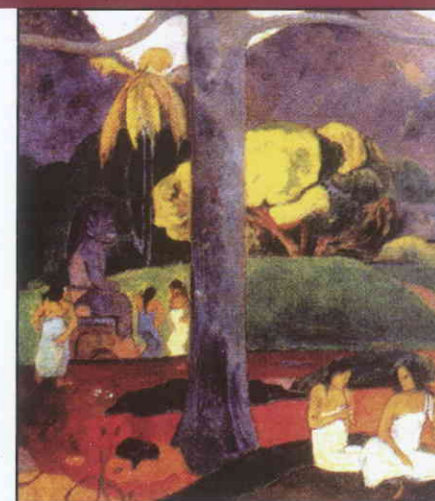
Según explica el propio autor en la contraportada del libro: "Cuando me decidí a escribir estas memorias y avancé capítulo a capítulo tuve la impresión de que estaba narrando una historia dura y pesimista, pero cuando las terminé y las releí de una sola tirada llegué a otra conclusión. Es, ciertamente una historia dura en la que tanto yo como los demás protagonistas recibimos golpes muy fuertes, pero es también una historia sin retrocesos personales ni colectivos, sin renuncias ni abandonos".

"Picasso: paisatge interior i exterior". Museu Picasso. Montcada, 15-23, Barcelona. Hasta el 30 de enero del 2.000.

"Klee, Tanguy, Miró. Tres visions del paisatge". Fundació Joan Miró. Passeig de Santa Madrona, s/n. Barcelona. Hasta el 30 de enero del 2.000.

"De l'impressionisme a l'avantguarda a la Col·lecció Carmen Thyssen-Bornemisza". Centre Cultural Caixa de Catalunya La Pedrera. Hasta el 13 de febrero.

Pepe Rubianes: "Las próximas autonómicas ganamos seguro"

Podríamos decir que el reír contagioso de Pepe Rubianes está de moda. Él es el carisma, el hombre puro en estado de gracia, el actor galaico-catalán que triunfa con sus monólogos del absurdo. Apareció hace 22 años en el mundo del teatro catalán con Dagoll Dagom. El año 1981 representó en el Teatre Lliure, *Operació Ubú*. Ese mismo año inicia una gira en solitario por Centroamérica, vive en La Habana durante dos años y representa el espectáculo *Pay, Pay*. El año 1984 representa, ya en solitario, *Ño*; el año 1987, *Sin Palabras*; en 1988, *En resumidas cuentas*; en 1991, *Por el amor de Dios*; en 1992, *Ssscum*; en 1995, *Rubianes 15 años* y ahora empieza la cuarta temporada de *Rubianes Solamente*.

Después de la despedida de "La extraña pareja" tú eres el decano de la cartelera. Por lo que se ve, tú también serás Guinness, ¿qué bien no?

No, yo de records no quiero saber absolutamente nada, nunca me he propuesto competir con compañeros. Me alegro por Paco Morán y por Joan Pera, que son dos excelentes profesionales y amigos, pero no pretendo emularlos. Ahora empiezo la cuarta temporada de *Rubianes Solamente*, que supongo que será la última antes de llevar el espectáculo de gira, pero estoy tan cómodo en Barcelona, estoy en mi ciudad, estoy con mis amigos, que...

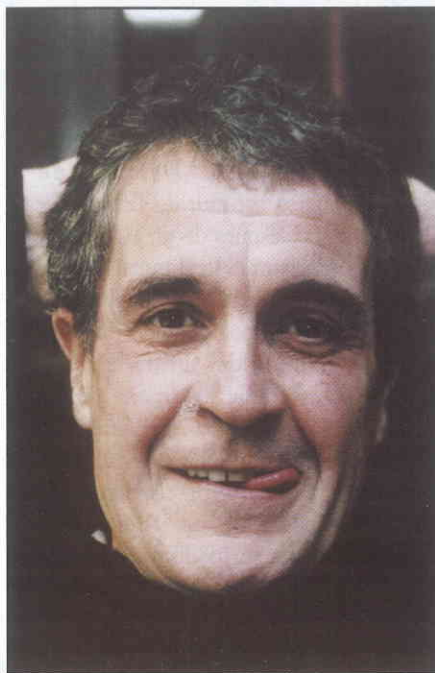
Sí, pero con tanto éxito debes ser consciente de que todo el mundo te adora ¿Esto te preocupa?

El teatro no tiene lógica, de momento te va bien, de pronto te puede ir mal. Yo agradezco mucho a la gente que venga a ver mi espectáculo, pero también soy consciente de que cualquier día pueden dejar de venir y adorar a otro.

El tuyo, Pepe, ¿es un humor universal y apto para todos los públicos?

Más o menos viene a verme un público similar en todos lados. En América, eso sí, el público es más vivo, más trepidante. Una misma gracia en América la ríen media hora, con lo que un espectáculo puede durar hasta cuatro horas. El europeo es más seco. Yo cuando hago un montaje no lo planteo para un público determinado, aunque es verdad que por mi lenguaje ya hay un tipo de gente que marginas, como los carcas o los fachas.

¿Siempre harás humor en solitario?

PINCELADAS

Una ciudad: Barcelona

Un escritor: Valle-Inclán

Un libro: el último que estoy leyendo, "Y Dios entró en La Habana" de Vázquez Montalbán.

Un color: el azul.

Un personaje histórico: Durruti, los maquis, Manuel Azaña, Fidel Castro, Lenin

Un momento histórico: la Guerra Civil española

Cansa mucho, derrochas muchas energías en el escenario, pero mi sueño es llegar a ser como Gila, llegar a los ochenta años haciendo monólogos. Gila para mí es una especie de guía espiritual.

Cambiando de tema, tan bien que nos quedó el mitin del Sant Jordi y Pujol vuelve a ser presidente.

Yo apoyé a Maragall porque me parece uno de los políticos más brillantes, más honestos y más interesantes de esta época. Le di ya mi apoyo en las municipales por su humanismo, y siempre lo apoyaré, haga lo que haga, es alguien por el que me gusta apostar. Él ha ganado las elecciones, por votos ha ganado, y eso que el rival era difícil. En las próximas ganamos de calle, seguro.

Tú eres un gran conecedor de Cuba, ¿hacia dónde van los cubanos?

Yo creo que todo el mundo opina, pero pasando de los cubanos olímpicamente. Aznar se ha comportado como un necio en su reciente estancia en Cuba. Primero que acaben los norteamericanos con el boicot que tienen desde el año 1959 y que los cubanos elijan su destino. Ahora, todo el mundo habla, todo el mundo los organiza la vida. Que los dejen en paz y que escojan vivir con Fidel o sin Fidel, pero que escojan ellos. Hasta el monigote del bigote les quiere dar clases de democracia, él que hasta hace quince o veinte años era falangista.

Una curiosidad, ¿improvisas cada noche?

Sí, cada día improviso alguna cosa para no aburrirme, cambio alguna historia, introduzco algún detalle de actualidad. No cosas largas, pequeños comentarios que, a veces, pueden dar lugar a un número. Lo más duro es empezar la función, pero una vez que estás con el público la cosa es diferente.